

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 10535/09

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

העותרים: 1. פלונית

נגד

המשיבים: 1. שר הפנים
2. המפקד הצבאי בגדה המערבית

תאריכי הישיבות: ח' באייר התשע"א (12.05.2011)
יא' באב התשע"ב (30.07.2012)
ט' בתמוז התשע"ד (07.07.2014)
ג' בניסן התשע"ה (23.03.2015)
ד' בטבת התשע"ה (16.12.2015)

בשם העותרים: עו"ד ניקול מאור

בשם המשיבים: עו"ד יצחק ברט

פסק-דין

השופט ח' מלצר:

1. בתאריך 04.11.2013 הוצא בעתירה שלפנינו צו-על-תנאי, שבגדרו נדרשו המשיבים ליתן טעם מדוע לא יעניקו לעותרת (ולעותרים נוספים שבינתיים נמחקו מהעתירה) – אשרת עולה בהתאם לחוק השבות, התש"ו-1950 (להלן: חוק השבות) וכן אזרחות ישראלית מכח חוק האזרחות, התשי"ב-1952 (להלן: חוק האזרחות) (להלן: חוק האזרחות), הכל בהתאמה לעניין.

2. הצדדים היו חלוקים ביניהם הן באשר לעובדות המקרה והן באשר למשמעות המשפטית. חלק מחילוקי הדעות שנתגלעו בין הצדדים יושבו במסגרת ההליכים, ואחרים נשארו תלויים ועומדים. בהמשך יובאו הנתונים הנדרשים להכרעה ואשר אינם עוד שנויים במחלוקת, ולאחר מכן תוצגנה הטענות העובדתיות והמשפטיות העדכניות השונות של הצדדים, ואולם נפתח בהצגת הרקע הרלוונטי.

הרקע לפרשה

3. העותרת, ילידת 31.08.1960 (להלן: העותרת), בעלה (שבינתיים התגרש ממנה ונמחק מהעתירה) ושניים מילדיה (שבינתיים נמחקו גם הם מהעתירה) מתגוררים באזור יהודה ושומרון (להלן גם: איו"ש), והם שהגישו במקור את העתירה שבפנינו.

4. בעתירה נכתב כי אמה של העותרת נולדה למשפחה יהודית, שחיה בא"י המנדטורית לפני קום המדינה. בגיל צעיר עזבה אמה של העותרת את ביתה ועברה להתגורר עם אדם ערבי ביפו. במלחמת העצמאות עברה האם עם בן זוגה להתגורר בשכם, שם היא חיה עד למותה בשנת 1970. העותרת נולדה בשכם לזוג האמור (שהיו לו גם ילדים נוספים) ולימים היא נישאה למוסלמי בכית הדין השרעי, ועברה לגור איתו בעזה.

5. לטענת העותרת, אמה סיפרה לה את סיפור חייה ואת עובדת יהדותה, ואף חידשה, יחד עם העותרת, את הקשר עם משפחתה היהודית החיה בישראל – קשר שנשמר מצד העותרת עד היום. הקשר האמור הביא, לטענת העותרת, לנידויה מרוב משפחתה שבשטחים, ומהחברה המוסלמית בכלל, עד כי העותרת ובעלה (דאז) נאלצו, לברוח מביתם בעזה ולהתיישב בישוב פלסטיני מסוים בשטחי איו"ש. העותרת טענה, כי גם שם משפחתה חשה מאוימת ולכן במשך שנים ובפרט החל משנת 2007, היא ומשפחתה ביקשו להסדיר את מעמדם בישראל מכוח חוק השבות. המשיבים דחו את בקשת המשפחה על הסף, בשל העדר ראיות מספיקות לקשר המשפחתי הנטען בין העותרת לבין אמה וטעמים נוספים.

את עתירתה המקורית, הגישה איפוא העותרת (יחד עם שאר העותרים המקוריים) בשנת 2009.

דיונים ראשוניים בעתירה

6. בעתירה התקיימו מספר דיונים וניתנו החלטות שונות, שתקצר היריעה מלפרטם. עם זאת, יש לציין כי בעקבות דיון מתאריך 30.07.2012 והחלטות שניתנו על ידי בית משפט זה (במותב אחר), בוצעה בדיקה גנטית לעותרת ולאחיה של האם. תוצאות הבדיקה העלו כי העותרת היא אכן בדרגת ודאות קרובה בת אחותו של הדוד הישראלי הנטען, וכך הוצהר על ידי בית המשפט לענייני משפחה בחדרה בתאריך 30.05.2013.

7. חרף ממצאי הבדיקה הנ"ל, עמדו המשיבים בסירובם להעניק לעותרת מעמד בישראל מכוח חוק השבות, בטענה כי כדי שהעתירה תתקבל – על העותרת ושאר העותרים בעתירה לצלוח שתי משוכות, שהן בלתי עבירות בנסיבות מהסיבות הבאות:

הראשונה – דתה של העותרת. לטענת המשיבים, על פני הדברים, נראה שהעותרת שהתגוררה בשטחים ונישאה למוסלמי בבית דין שרעי, היא "בת דת אחרת" במשמעות חוק השבות, ולכן איננה זכאית לעולה מכוח חוק השבות. עוד נטען כי מהעתירה לא ברור האם העותרת טוענת כי היא ואמה שמרו על יהדותן, או שהמירו דתן וחזרו ליהדות ולכן המשיבים גרסו כי על העותרת לפרוס את התשתית העובדתית המלאה בטרם תינתן החלטה בנוגע לזכאותה לשבות.

השנייה – הוראות חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת השעה), התשס"ג-2003 (להלן: חוק הוראת השעה). המשיבים טענו כי גם אם יתברר שהעותרת היא זכאית שבות, כנטען על ידה – חלות על העותרת ושאר העותרים הוראות חוק הוראת השעה, אשר לאורן אין להעניק לתושב איו"ש אזרחות, או רישיון ישיבה בישראל "על אף האמור בכל דין", אלא בהתקיים התנאים החריגים המנויים בחוק הוראת השעה. המשיבים טענו לפיכך כי אף אם העותרת היא יהודייה, בת ליהודייה או נכדה ליהודייה – אין היא זכאית לאזרחות ישראלית, או למעמד אחר מכוח סייגי חוק הוראת השעה. בהקשר זה גרסו המשיבים כי תכליות חוק הוראת השעה חלות על העותרים, כמו גם על תושבי איו"ש האחרים, והסירוב להענות לבקשת העותרים מבוסס, בין השאר, גם על הטענה כי חלק מקרובי המשפחה של בעלה של העותרת הם פעילים בארגוני טרור.

8. בתאריך 04.11.2013 הוצא על ידי בית משפט זה צו על תנאי, כאמור בפסקה 1 שלעיל, ולאחר מכן הגישו הצדדים טיעונים והודעות משלימות. לשם השלמת התמונה יש להדגיש כאן כי מי שהיה בעלה של העותרת בעת הגשת העתירה ביקש, בצד הצווים שאוזכרו לעיל, כי יינתן גם לו היתר עבודה בהתיישבויות ישראליות באיו"ש. עם זאת בתאריך 8.12.2013 הודיעה העותרת כי היא התגרשה מבעלה, וב"כ העותרים ביקשה כי הבעל יימחק מהעתירה, ואכן הבעל נמחק כאמור מהעתירה בתאריך 11.12.2013, על פי החלטת המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור.

טענות נוספות שהועלו בהשלמות מצד הצדדים

9. לטענת העותרת, אין כל ראייה המעידה על המרת דתה של אמה. בנוסף, העותרת הצהירה כי היא "יהודית חילונית", שמעולם לא קיבלה על עצמה את דת האיסלאם, אף

שהיא חיה בסביבה מוסלמית ונישאה בבית דין שרעי. למעשה, העותרת טוענת כי היא כפולת דת – יהודייה מצד אמה ומוסלמית מצד אביה, ולכן בית הדין השרעי יכול היה להשיאה מעצם היותה בת לאב מוסלמי. העותרת הוסיפה כי הרחיקה עצמה מאחיה, אשר בחרו בדת האסלאם. לדבריה, רצונה לעלות ארצה ולחיות בחברה יהודית מעיד על דבקותה בדתה היהודית, חרף המחיר האישי הכבד שנאלצה כבר לשלם בעקבות רצונה: נידויה מקרוביה ומסביבתה הקרובה ומצוקתה הכלכלית, אשר חייב את בריחת משפחתה מעזה – למחנה פליטים ברשות הפלסטינית. לפיכך העותרת טוענת כי דתה האפקטיבית היא הדת היהודית.

לחלופין טענה העותרת כי אפילו ייקבע שהמשיבים עמדו בנטל המוטל עליהם להוכיח שאמה של העותרת המירה את דתה עובר ללידת העותרת, גם אז העותרת היא זכאית שבות כנכדה ליהודיה, אשר לא המירה את דתה מרצון, זאת בהתאם לסעיף 4ב לחוק השבות. מעבר לכך – לדעת העותרת, חוק הוראת השעה אינו חל על זכאי חוק השבות. לטענת העותרת, היא סבלה וממשיכה לסבול מהתנכלויות ומהפליה בשל היותה יהודייה במקום מושבה בשטחים. לדעת העותרת, העובדה שאולי מי מקרובי משפחתה משתייכים לקבוצות הפועלות נגד ישראל – איננה רלוונטית להיותה זכאית שבות.

10. המשיבים סבורים מנגד כי דין העתירה להידחות. המשיבים חוזרים על עמדתם שלפיה העותרת היא "בת דת אחרת" במשמעות חוק השבות. לדבריהם, אף שהעותרת הודיעה כי התגרשה מבעלה, היא לא פירטה באיזה אופן בוצעו הגירושים ואף לא צירפה תעודה רשמית כלשהי בעניין. לטענת המשיבים, יש בעתירה אינדיקציות לכך שאמה של העותרת, או העותרת המירו את דתן מרצון, זאת מעבר לעובדה שהן התגוררו בישובים מוסלמים מובהקים, נישאו לגברים מוסלמים בבתי דין שרעיים, וניהלו, ככל הנראה, אורח חיים מוסלמי. המשיבים מציינים כי בבקשות העותרים לתעודות עולה נכתב כי דתם היא מוסלמית, וכי שניים מילדי העותרת נישאו בנישואין שרעיים לבני זוג מוסלמים.

המשיבים חוזרים ומזכירים עוד בהקשר זה את חוק הוראת השעה; לטענתם, אף אם העותרת היא יהודייה, בת ליהודייה או נכדה ליהודייה – היא איננה זכאית לקבל אזרחות ישראלית לאור הוראות חוק הוראת השעה, שכן חוק זה אוסר בעת תוקפו מתן מעמד בישראל לתושבי איו"ש והוא חל "על אף האמור בכל דין".

11. בתאריך 28.03.2015 קיימנו דיון נוסף בעתירה והעלינו בפני הצדדים הצעת הסדר מסוימת, שאמורה היתה לייתר את ההכרעה בעתירה.

בתאריך 22.04.2015 המשיבים הודיעו כי בעקבות החלטת בית המשפט מתאריך 23.03.2015 – שר הפנים החליט, לאור נסיבות הענין – להעניק לעותרת מעמד קבע בישראל בהתאם להוראות סעיף 3ג לחוק הוראת שעה, זאת בכפוף להיעדר מניעה ביטחונית ופלילית (להלן: החלטת השר). המשיבים טענו כי החלטת השר מייתרת, למעשה, את העתירה.

12. העותרים הגיבו להודעה הנ"ל וגרסו כי ההחלטה להעניק מעמד קבע לעותרת מטעמים הומניטריים הגיעה "מאוחר מדי ויש בה מעט מדי". לטענת העותרת, מתן תושבות קבע ללא התמיכה הכלכלית והחברתית שמספקת המדינה לעולים לפי חוק השבות משמעותה היא כי העותרת לא תוכל להתקיים בישראל וכך תסוכל זכותה לחיות בה. העותרת חזרה וטענה כי היא זכאית שבות, ללא כל שיקול דעת לשר הפנים, והיא אינה רק "מקרה הומניטארי", התלוי ברצונו הטוב של השר. לדעת העותרת, יש להכיר בה כ"עולה בכוח", הזכאית למעמד של עולה ולזכויות עולה. העותרת המשיכה לגרוס כי הוכיחה שהיא זכאית שבות מכוח יהדותה, או מכוח סעיף 4ב לחוק השבות.

13. בשים לב לפער בהודעות הצדדים הנ"ל קיימנו דיון נוסף במכלול – בתאריך 16.12.2015 – כדי לנסות ולבחון שוב השגת הסדר ביניהם משום דרכי שלום.

בדיון האמור הודיעה ב"כ העותרים כי העותרים 2 ו-3 מבקשים להימחק מן העתירה, והבקשה נענתה. במקביל הודיע ב"כ המשיבים כי המשיבים נכונים לחזור על הודעתם מתאריך 22.04.2015 ולהצהיר בנוסף, כי היה וההצעה תתקבל – העותרת תהיה רשאית להגיש בקשה לאזרחות בתום 4 שנים מיום הגעתה לישראל ובהקשר זה כל זכויות הצדדים וטענותיהם תהיינה שמורות להם.

14. בתאריך 23.12.2015 הודיעה ב"כ העותרת כי העותרת איננה מקבלת את הצעת המשיבים הנ"ל וכי היא מבקשת שינתן פסק דין בעתירה. בשים לב לעמדה זו יש לפסוק איפוא על פי שורת הדין ולפיקך אעבור עתה לליבון הדברים.

15. לאחר עיון במכלול החומר המונח בפנינו ושמיעת טיעוני הצדדים – הגעתי למסקנה כי דין העתירה להיזכות ודין הצו-על-תנאי שהוצא בה להתבטל, בכפוף לאמור בפסקה 20 שלהלן, וכך אציע לחבריי שנעשה. אביא להלן בתמציתיות את נימוקי למסקנה זו.

16. בהוראותיו של חוק השבות נמנו נסיבות שונות, שבהתקיימן – לא תקום זכות לתובע מכוחו של החוק האמור, וזאת: כאשר דורש הזכות נולד לאם יהודיה, אך הוא עצמו בן דת אחרת; כאשר האדם שמכוחו נתבעת הזכות היה יהודי והמיר דתו מרצון, או כאשר הזכות נתבעת על פי סעיף 4א(א) לחוק השבות והסייגים והתנאים הקבועים בחוק השבות מתקיימים במבקש (ראו: סעיף 4ב, סעיף 4א(א) וסעיף 4א(ג) לחוק השבות (בהתאמה); עיינו גם: בג"ץ 3820/10 אייזקס נ' מנהל האוכלוסין-משרד הפנים (14.10.2015) (להלן: עניין אייזקס); בג"ץ 9988/09 צ'רנוב נ' משרד הפנים מינהל האוכלוסין (03.11.2010)).

17. בנסיבות המיוחדות של המקרה שבפנינו דומה כי העותרת לא זכאית למעמד מכוחו של סעיף 2(ב) רישא ו-4ב לחוק השבות, וזאת מכיוון שלא ניתן להכיר בה כבת לאם יהודייה, וכן לא ניתן לומר שהעותרת איננה "בת דת אחרת", במשמעות הסייפא לסעיף 4ב לחוק השבות. עתה אפרט הדברים:

ראשית, ממכלול החומרים שהונחו בפנינו עולה לכאורה כי אמה של העותרת אכן המירה את דתה לאסלאם. אמה של העותרת בחרה לחיות בסביבה מוסלמית מגיל צעיר, לעבור להתגורר בשכם, ושם אף ילדה וגידלה את ילדיה – שחונכו על פי מנהגי המקום הערביים (עיינו בנספחי העתירה: נע/15). גם בתעודת הזהות שהוצגה כשייכת לאמה של העותרת נכתב כי האם היא בת הדת המוסלמית (ראו: מש/3). אף העותרת עצמה כתבה במכתב ששלחה בשנת 1994 למשרד הפנים כי אמה "עזבה את דתה ועברה לשכם" (ראו: נע/14; להלן: המכתב משנת 1994). אמנם העותרת טענה בשלב מאוחר יותר כי היא לא התכוונה בדבריה אלה להעיד על המרת דת מצד אמה, אלא על נכונותה של אמה לעזוב את "עולמה התרבותי לאומי", ואולם היא עצמה טענה בגדר הכתבים שהוגשו מטעמה בעתירה כי היא איננה יודעת האם אמה המירה את דתה באופן רשמי, או לא (ראו: עיקרי טיעון מתאריך 03.07.2014, בעמ' 4).

שנית, גם אם אמה של העותרת אכן היתה יהודייה בעת לידתה של העותרת, מהמכלול עולה כי בנסיבות העניין העותרת עצמה היא "בת דת אחרת" במשמעות חוק השבות ועל כן ממילא היא איננה זכאית למעמד בישראל מכוח החוק האמור (ראו דברי

ב-בג"ץ 10226/08 זבידבסקי נ' שר הפנים (02.08.2010); עיינו גם: בג"ץ 265/87 ברספורד נ' משרד הפנים פ"ד מג(4) 793 (1989)). העותרת אמנם מגדירה את עצמה כ"כפולת דת", וטוענת כי היא בחרה בדת היהודית מבין הדתות הרלבנטיות לגביה, ואולם ממכלול הראיות עולה שלא כך הוא: העותרת נולדה והתחנכה בסביבה מוסלמית לחלוטין, למצער מאז שהייתה בת 10 – עת שאמה נפטרה. יתר על כן העותרת בחרה להינשא לגבר מוסלמי – בבית הדין השרעי; העותרת מעולם לא נהגה כיהודייה, אפילו לא בין כתלי ביתה, והיא גידלה את ילדיה כמוסלמים (ראו: המכתב משנת 1994).

שלישית, בחירתה של העותרת בדת המוסלמית ניכרת באופן מפורש בכך שהעותרת וילדיה ציינו במפורש שהם מוסלמים בטופס הבקשה למתן אזרחות שהם הגישו למשיבים בשנת 2008. העותרת טענה אמנם בשלב מאוחר יותר כי נתונים אלו הועתקו מתעודת הזהות שלה, ואולם דומה כי טענה זו איננה מבוססת, שהרי באותו טופס משנת 2008 נכתב השם היהודי של אמה, ואילו בתעודת הזהות שלה מופיע שם אחר, שאותו אמה אימצה לעצמה לאחר נישואיה. במכלול הנסיבות האמור, דומה כי גם קיומו של טופס בקשה נוסף וקודם, משנת 2007, בו נכתב כי דתה של העותרת היא "יהודייה (חילונית)" איננו מעיד כי היא איננה מוסלמית (ובפרט בהתחשב בכך שטופס זה הוא הקודם בזמן (ראו: נספח ב' לתגובת העותרים מתאריך 09.05.2011). עוד יצוין כי הבקשה משנת 2007 הנ"ל הוגשה בעת שבעלה (דאז) של העותרת שהה במאסר, ולאחר שפנייתו לוועדת המאוימים – נדחתה (ראו: מ/ש1)).

18. מהמקובץ עולה, איפוא, כי בנסיבות המקרה – העותרת איננה עומדת בתנאיהם של סעיף 2(ב) רישא וסעיף 4ב לחוק השבות, והיא אף איננה יכולה לקבל מעמד מכוח יהדותה הנטענת של אמה בהתאם לסעיף 4(א)(א) לחוק השבות. בנסיבות אלו, ובהתחשב בתכליותיו של חוק השבות, גם לא די בכך שסבתה של העותרת היתה יהודייה כדי "לעקוף" את קיומם של כל החריגים המסייגים שבחוק השבות לרכישת מעמד עולה, ולפיכך העותרת גם לא יכולה לקבל מעמד מכוחה של סבתה (ראו: סעיף 4א(ג) לחוק השבות; עניין אייזקס).

19. מכיוון שהעותרת איננה זכאית, בנסיבות, למעמד בישראל מכוח חוק השבות – אין אף כל צורך להידרש כאן לשאלה האם הוראותיו של חוק הוראת שעה גוברות על הוראותיו של חוק השבות, מה גם שלפנים משורת הדין היתה נכונות ליתן לעותרת מעמד של תושבות קבע בישראל על דרך של היתר מיוחד מכוח הוראותיו של חוק הוראת שעה.

20. בשולי הדברים אעיר, כי למרות שהגעתי לכלל מסקנה, שבנסיבות העניין – העותרת איננה זכאית למעמד מכוחו של חוק השבות, ולפיכך דין הצו-על-תנאי שהוצא להתבטל, הרי שמוצע כי נרשום לפנינו את נכונות המשיבים להעניק לעותרת מעמד של תושבות קבע בישראל, בתנאים שנקבעו בהחלטת השר. יש לצאת לפיכך מנקודת הנחה שנכונות זו תעמוד בעינה גם אם העותרת תבחר לממש אפשרות זו בעתיד. יחד עם זאת הנני מציע כי לא נביע עמדה כלשהי ביחס להליכים נוספים כלשהם להשגת אזרחות מכוח חוק האזרחות, אם תפתח בהם העותרת, לאחר שיעבור פרק הזמן המכשיר בעקבות תושבות הקבע, ככל שמעמד זה יינתן לה.

21. דין העתירה להידחות איפוא, בכפוף לאמור בפיסקה 20 שלעיל – ובנסיבות המיוחדות ראוי שלא נשית הוצאות, וכך אציע לחבריי שנורה.

22. לאחר הדברים האלה עיינתי בהערות חברי, השופט י' עמית, והנני מוכן להצטרף אליהן.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

סעיף 4א לחוק השבות קובע כלהלן:

4א. (א) הזכויות של יהודי לפי חוק זה והזכויות של עולה לפי חוק האזרחות, תשי"ב-1952, וכן הזכויות של עולה לפי כל חיקוק אחר, מוקנות גם לילד ולנכד של יהודי, לבן זוג של יהודי ולבן זוג של ילד ושל נכד של יהודי; להוציא אדם שהיה יהודי והמיר דתו מרצון.

(ב) אין נפקא מינה אם יהודי שמכוחו נתבעת זכות לפי סעיף קטן (א) עודו בחיים או לאו ואם עלה ארצה או לאו.

(ג) הסייגים והתנאים הקבועים לגבי יהודי או עולה בחוק זה או על פיו או בחיקוקים כאמור בסעיף קטן (א), יחולו גם על מי שתובע זכות לפי סעיף קטן (א).

וסעיף 4ב מגדיר מיהו יהודי:

"לעניין חוק זה, "יהודי" – מי שנולד לאם יהודיה או שנתגייר, והוא אינו בן דת אחרת.

חברי, השופט ח' מלצר, עמד במקום אחר על המסקנה הנובעת מצירוף סעיפים

אלה:

"הוראות חוק השבות – אינן חלות על מי שהיה יהודי והמיר דתו מרצון ומכוחו נתבעת הזכות, או על מי שנולד לאם יהודיה והוא בן דת אחרת, או על מי שתובע זכות לפי סעיף 4א(א) לחוק השבות והסייגים והתנאים הנ"ל מתקיימים בו בפועל ובמלואם (ראו: סעיף 4א(א), סעיף 4ב וסעיף 4א(ג) לחוק השבות (בהתאמה)" (בג"ץ 3820/10 אייזקס נ' מנהל האוכלוסין – משרד הפנים, פס' 9 והאסמכתאות שם(14.10.2015)).

במקרה דנן, וכפי שציין חברי, ממכלול העובדות עולה כי העותרת עצמה היא "בת דת אחרת", כך שאיננו נדרשים לשאלת תחולת הוראת סעיף 4(ג) לחוק השבות. אשר על כן אני מצטרף למסקנתו של חברי כי דין העתירה להידחות.

2. ועם זאת. מאחורי העתירה שבפנינו מסתתר סיפור אנושי מרתק, שהורתו בשנות השלושים של המאה הקודמת, עת עזבה אמה של העותרת את ביתה ואת משפחתה במושבה יבנאל ונישאה לערבי מיפו, ובשלב מסוים עברה עמו לשכם, שם נולדה בתה-העותרת. אחיה ואחיותיה של האם הכירו בעותרת כאחייניתם האבודה, ובדיקה גנטית הוכיחה כי אכן כך הדבר. העותרת משלמת מחיר כבד על בחירתה-משאלתה לחיות בישראל ולחזור לחיק היהדות. היא התגרשה ובניה הם נותרו בשטחים ואינם מעוניינים לילך בדרכה.

בבג"ץ 10226/08 זבידובסקי נ' שר הפנים (2.8.2010) (להלן: עניין זבידובסקי), נדונה השאלה אם לצורך חוק השבות רשאי יהודי לחזור בו מהיותו "בן דת אחרת", ואצטט מדברי חברי השופט מלצר באותו עניין:

"הנה כי כן, לעניין זה, אני מקבל את עמדת חברי, שיהודי במשמעות סעיף 4ב לחוק השבות, רשאי לגרוס שאף כי היה בעבר בן דת אחרת – הוא "חזר" ליהדותו וכי הבדיקה אמורה להיעשות לעת הבקשה המוגשת מכוח חוק השבות. הטעם לכך נעוץ בלשון ההווה הנקוטה בתיבה "ואיננו בן דת אחרת".

ברוח פסק הדין בעניין זבידובסקי, ומבלי לקבוע מסמרות לגבי מקרים אחרים, אציע כי בנסיבות המיוחדות של המקרה, יתאפשר לעותרת, היה ותבחר לממש את האפשרות הנזכרת בפסקה 20 לחוות דעתו של חברי, בחלוף שלוש שנים ממועד כניסתה לישראל, להגיש בקשה חדשה למשרד הפנים ולטעון לשינוי נסיבות.

ש ו פ ט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' מלצר.

ניתן היום, י"ז בטבת התשע"ו (29.12.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט